

L'esmdòquing

Un club amb una presidenta històrica, amb un marit que es disfressa de Superman i amb un nom més de personatge de còmic

**DUTXA
FREDA**

que no pas d'equip de futbol, ha descobert les vergonyes del Barça. En comptes de posar-se el mono, els homes de Rexach van sortir a Vallecas amb esmdòquing. I els va passar el mateix que si haguessin anat al Liceu amb xancletes i bermudes: van fer el ridícul. / AGUSTÍ DANÉS

No acabo d'entendre per què els espanyols estan en contra de les seleccions catalanes i de les basques i etcètera. Si jo fos espanyol hi estaria a favor, perquè tindria més equips de casa per animar en la disputa de fases classificatòries (i, per què no?, de fases finals) de mundials, europeus i similars, en futbol, bàsquet, hoquei i tota la pesca. Havent-n'hi tantes, segur que sempre hi hauria algun equip estatal, espanyols, catalans, bascos, gal·lecs, que donaria una alegria amb una classificació

LOGOTIP

Si fos espanyol voldria seleccions catalanes

guanta per enlloc: en futbol, per exemple, anant molt malament continuarien sense guanyar mai res, com fins ara. És clar, que jo ho veig així perquè no sóc espanyol. Ep! I no pas per res, sinó perquè és Espanya, amb aquest fervor unitari fins en qüestions com l'esport, que no em vol. / CARLES RIBERA

històrica o una victòria sonada, una joia compartida per la resta de pobles de l'Estat. Ah! I l'argument que l'existència d'altres seleccions debilitaria el combinat espanyol no s'a-

[TRIBUNA COBERTA RICARD SAYERAS]

Aquí no es guarda tanda

L'enrenou monumental que va generar la prohibició per part de la Federació Espanyola de Futbol del partit entre les seleccions de Catalunya i del Brasil va deixar en un discret segon terme una altra decisió igualment despòtica, injustificada i poca-solta sorgida del mateix organisme. Àngel María Villar i els seus acòlits han decretat que la Unió Esportiva Figueres només podrà obtenir una plaça per a la copa de la UEFA en el cas que es classifiqui per a la final del Bernabeu, i l'altre finalista es classifiqui per a la lliga de campions. Una lectura restrictiva i miop del reglament de la copa del Rei. La meua indignació, i de tants altres seguidors de la Unió, neix del fet que fins que l'equip de Pere Gratacòs no va fer la proesa d'arribar a quarts de final i deixar encarrilada aquesta eliminatòria amb un èpic 0-2 al camp del Còrdova, per jugar la UEFA només calia classificar-se per a semifinals i que els altres tres equips també classificats tinguessin assegurada una plaça a la Champions. En veure la possibilitat real que un equip de segona B, o un de segona A si els andalusos haguessin capgirat l'eliminatòria, pogués obtenir passaport europeu, els lluentis i engominats directius de la RFEF van despertar de cop del seu perpetu endormiscament i van fer mans i mànigues per evitar el que ells veuen com un desprestigi per la competició. «Seríem el hazmerreir de Europa», devien pensar dins dels seus pusil·lanimes, clientelistes i mesetaris cervellets. Em sembla que no és cap demèrit per a una competició que un

Una imatge d'eufòria a Figueres el dia que es van classificar per a les semifinals. / MIQUEL RUIZ.

conjunt de segona B rebí el premi que es mereix per haver jugat bé. Els que han quedat desprestigiats són els equips de primera que han estat atropellats per l'entusiasme dels modestos. A més, estic convençut que la qualitat futbolística de l'equip alt-empordanès està per sobre d'alguns conjunts que hem vist arrossegar-se per la fase prèvia de la lliga de campions o de la Intertoto.

Un ingenu espectador com jo, habitual de les tertúlies esportives de barra de bar i de barberia, es pregunta a qui serveixen tots aquests

personatges des dels seus càrrecs federatius? Al futbol estatal en general o exclusivament als equips de l'anomenada lliga de les estrelles? Són tan rucs que no s'han adonat que ells mateixos han desvirtuat l'esperit de la nova copa que van instaurar l'any passat. Van canviar el sistema de competició tradicional per fer-lo més atractiu al públic i donar més oportunitats econòmiques i esportives als clubs modestos; i quan resulta que un d'aquests equips petits té la gosadia d'aprofitar l'ocasió que li ofereix el destí i

s'enfila fins als llindars de l'olímpic futbolístic, surten quatre buròcrates grisos, amargats i resclosits, i li barren el pas amb un tecnicisme absurd i aixafaguitarres. És com quan, després de fer una cua més llarga que les cames de la Cameron Diaz, arribes a la finestreta del funcionari i et diu que et falta una pòlissa de deu cèntims.

En aquest cas, la víctima de la mala jugada ha estat el Figueres, cosa que em posa de molta mala llet, però crec que es tracta d'un menyspreu general a tot el futbol modest del regne d'Espanya, que té la mala fortuna d'estar regit per aquest colla d'estraperlistes. La RFEF ha volgut assegurar un lloc a les competicions continentals per als clubs grans, que els poden donar maldecaps perquè s'hi juguen molts quarts, sense importar-los gens ni mica passar per sobre d'un club petit, d'una ciutat petita amagada al nord-est de la península ibèrica. «Sembla com si a algú li féssim nosa», va explicar dolgut el capità de la Unió, Juli, després del memorable partit de tornada de quarts de final contra el Còrdova. Que valents que són quan saben que el contrari té poca força per defensar la seva raó, ni un cosí del Zumosol tot darrere. Si tots aquests clubs farcits d'estrelles milionàries volen jugar la UEFA que se la guanyin als terrenys de joc, tal com ho han fet els nois de Pere Gratacòs, i no amb sinistres artificis de despatx. Que no som a la cua del peix i aquí no es guarda tanda a ningú.

Ricard Sayeras.
Empresari i periodista